

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΟΥ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036, 6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 152, ΜΑΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2015

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΛΤΔ - ΛΑΡΝΑΚΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Κύριε, σ' εὐχαριστῶ:

Γιὰ τό δῶρο τῆς ζωῆς.

Γιὰ τήν ὁμορφιά τῆς φύσης, πού ἀντανακλᾷ τή δική Σου.

Γιὰ τή γνώση τῆς χαρᾶς πού ἔρχεται «διά τοῦ σταυροῦ».

Γιὰ τά χαρίσματα πού μοῦ ἐμπιστεύεσαι «πρός οἰκοδομήν τοῦ Σώματός Σου».

Γιὰ ὅ,τι εἶμαι καί γιὰ ὅ,τι δέν εἶμαι.

Γιὰ ὅ,τι γνωρίζω καί γιὰ ὅ,τι ἀγνοῶ.

Γιὰ τήν ἀγάπη Σου, πού ἀκροθιγῶς γεύομαι καί ἐκπλήττομαι.

Γιὰ τή συγχώρεση πού μπορῶ νά ἀνανεώνομαι καί νά χαίρομαι.

Γιὰ τό ὅτι ὑπάρχεις εἰς αἰῶνας αἰώνων· γι' αὐτό μπορῶ νά ἐλπίζω, νά στηρίζομαι, νά ἐγκαταλείπω τόν ἑαυτό μου σ' Ἐσένα, Κύριε καί Θεέ μου.

Σ' εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ! ❖

π. Ἀνδρέα Ἀγαθοκλέους

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

*Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λήδρας κ. Ἐπιφανίου
Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαίρᾶ*

γαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε, πάλιν ἐρῶ χαίρετε, καί τὴν χαρὰν αὐτὴν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ἡμῶν, καὶ ἡ χαρὰ αὐτὴ νά πληροῖ τίς καρδίες σας πάντοτε, καὶ αὐτὴ ἡ χαρὰ προέρχεται ἐκ τοῦ τάφου· ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε ἡ χαρὰ, καὶ δέν εἶναι τίποτε ἄλλο αὐτὴ ἡ χαρὰ παρά μόνο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὴν τὴν χαρὰν ἡ Ἐκκλησία μας τὴν ὑπενθυμίζει κάθε μέρα, ἰδιαίτερως τίς Κυριακές, ἐξαιρέτως δέ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα καὶ μέ σχετικές αὐξομειώσεις τῆς ἐντάσεως τοῦ πανηγυρισμοῦ γιὰ ἄλλες σαράντα ἡμέρες μέχρι τὴν Ἀνάληψιν. Ἡ Κυριακὴ εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα τῆς χαρᾶς, καθότι εἶναι ἀφιερωμένη ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπωνυμίας τῆς στόν Κύριον καὶ Θεόν μας, καὶ εἰς αὐτὴν πανηγυρίζουμε θριαμβευτικά καὶ ψάλλομε πολλάκις τόν παιάνα τῆς νίκης, ὅτι Χριστός ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου χαρίζοντας σέ μᾶς τὴν καταλλαγή μέ τόν Θεόν καὶ τὴν υἰοθεσίαν. Μέσα στήν χαρούμενη ἀτμόσφαιρα τῶν ὕμνων καὶ τῶν δοξολογιῶν, ὁ ἀναστάς Κύριος μᾶς καλεῖ γιὰ νά λάβουμε ἐντός μας αὐτὴν τὴν χαρὰν, αὐτόν τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ νά γίνουμε τέκνα Θεοῦ χαρούμενα. Ὅχι χαρούμενα μέ τὴν κοσμικὴν ἔννοιαν, νά ξεφαντώσουμε, νά κάνουμε τά δικά μας, νά ἀμαρτήσουμε ζητώντας τὴν χαρὰν, διότι αὐτὴ ἡ χαρὰ εἶναι

πρόσκαιρη καί φευγαλέα, γρήγορα ἔρχεται καί γρήγορα φεύγει, εἶναι φτηνή. Ἀλλά νά εἴμαστε χαρούμενοι ἔχοντας τήν χαράν τοῦ Θεοῦ μέσα μας, καί ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὁ Χριστός μας ἐπηγγέλθηκε σέ μᾶς μέσω τῶν μαθητῶν του αὐτή τήν χαράν πρό τοῦ πάθους του. Τούς προεῖπε ὅτι ὁ κόσμος θά χαρεῖ ὅταν θά τόν συλλάβουν καί θά τόν σταυρώσουν, ἐνῶ ἐκείνοι, οἱ μαθητές του, θά λυπηθοῦν. Ἀλλά ἡ λύπη τους θά εἶναι σύντομη, διότι μετά ἀπ' αὐτά θά τόν ξαναδοῦν καί θά χαροῦν καί τήν χαρά τους αὐτήν κανεῖς δέν θά μπορέσει νά τούς τήν ἀφαιρέσει. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἐκπληρώνεται μέ τήν ἀνάστασίν του, ὅπου τά σύμπαντα πληροῦνται χαρᾶς, εὐφροσύνης, ἀγαλλιάσεως· τό ἴδιο καί οἱ καρδιές μας οἱ ὁποῖες ἐκζητοῦν αὐτήν τήν χαράν καί κραυγάζουν: «Ἐρχου, Κύριε Ἰησοῦ». Ὁ δέ Κύριος, ἐπειδή ἀγαπᾶ τό πλάσμα του, διαγγέλλει: «Ἰδού, ἔρχομαι ταχύ».

Ἐμᾶς, ὅταν βρισκόμαστε στήν Θεία Λειτουργία, μᾶς χαροποιεῖ ἡ ἐκφώνησις τοῦ ἱερέα «Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε». Ὁ Κύριος τάχυνε καί ἦλθε, καί μᾶς καλεῖ στήν χαράν τοῦ γάμου καί στήν χαράν τοῦ Δείπνου τῆς Βασιλείας του, ὅπου τρώγομεν καί πίνομεν τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ «ἵνα ὦμεν ἕν». Αὐτή ἡ χαρά δέν δίνεται μετά θάνατον ἢ μόνον μετά θάνατον. Αὐτή ἡ χαρά δίνεται ἀπ' ἐντεῦθεν. Εἶναι ὁ ἀρραβῶνας τῆς μέλλουσας Βασιλείας· εἶναι ἡ σφραγίδα τῆς υἰοθεσίας· εἶναι τό σημεῖο τῆς θεοαγχιστείας. Ἄς θυμηθοῦμε τόν Ἅγιον Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ὅπου τό ξεχείλισμα τῆς χαρούμενης καρδιάς του ἐκδηλωνόταν σέ καθένα πρόσωπο ξεχωριστά μέ τόν χαιρετισμό: «Χριστός ἀνέστη, χαρά μου!»

Καί δέν εἶναι μόνον ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ πεπληρωμένος τῆς χαρᾶς, τῆς μακαρίας ἐκείνης χαρᾶς τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί πάντες οἱ Ἅγιοι. Διότι οὐδεῖς Ἅγιος εὐρίσκεται, τῆς χαρᾶς ἀπούσης. Πάντες οἱ Ἅγιοι, ἔχοντες τόν Χριστόν μέσα στήν καρδίαν τους, τήν χαράν τους, εἰσήλθαν εἰς τό στάδιον τῶν ἀγώνων καί ἐθριάμβευσαν, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος. Ἀπόντος τοῦ Θεοῦ, ἀδύνατος ἡ νίκη. Παρόντος τοῦ Θεοῦ, βεβαία ἡ νίκη καί ὁ στέφανος καί ἡ τιμή. Ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἐκλαμβάνεται ἡ ἀρχή, καί ἐκ τῆς ἀρχῆς προεικάζεται τό ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος. Ἐάν τό ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ ἀγιασμός, τότε ἡ ἀρχή ἦταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἐν τῇ καρδίᾳ.

Αὐτό γίνεται ἐν πρώτοις μέ τό βάπτισμα, ἀλλά δέν ἀρκεῖ μόνο αὐτό. Ἐπιβάλλεται ὁ ἄνθρωπος νά θέλει τόν Θεόν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Νά ποθεῖ τόν ἀναστάντα Χριστόν. Ἡ ὀρθοφροσύνη θά προγραμματίσει τήν ὀρθοπραξία καί ἡ ὀρθοπραξία θά ὀδηγήσει στήν ὀρθοδοξία. Ἐάν κάποιος, ἀπό τήν ἀρχήν τῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ στήν καρδίαν του, ποιῆ πάντα ὅσα δύναται, ὥστε νά εὐαρεστεῖ τόν Χριστόν, νά τόν ἀναπαύει καί νά τόν δοξάζει, τότε ὅσους πειρασμούς καί θλίψεις καί

στενοχωρίες καί νά περάσει δέν θά τόν βλάψουν σέ τίποτε, μάλλον ὅλα αὐτά θά γίνουν αἰτία ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, ὁ στέφανος τοῦ ἁγιασμοῦ, νά εἶναι λαμπρότερος, τιμιώτερος, ἐνδοξότερος. Ἄπό τήν ἄλλην, ἔστω καί ἐάν κάποιος, ἀπό τήν ἀρχήν τῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ στήν καρδίαν του, συνέχεια ἁμαρτάνει, ὅσες πτώσεις καί νά ἔχει, ἐάν ἡ καρδία του στερεώθηκε στήν πέτρα πού εἶναι ὁ Χριστός («τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός»), μετανοώντας βάλλει καινούργιαν πνευματικήν ἀρχήν στήν ζωήν του. Τότε, ἔστω καί ἂν οἱ ἄνεμοι τοῦ πειρασμοῦ πνεύσουν, ἔστω καί ἂν οἱ θύελλες καί οἱ ἀνεμοστρόβιλοι τῶν θλίψεων διέλθουν, ἔστω καί ἂν οἱ καταγιγίδες τῶν ἀρνητικῶν συμφορῶν καί ἐπιφορῶν ἐπέλθουν θέλοντας νά τόν καταστήσουν γιά ἄλλην μίαν φοράν ἀποστάτην καί ἀρνητήν τοῦ Θεοῦ, ἐάν μείνει σταθερός στήν πίστη του στόν Χριστό διά μετανοίας καί ταπεινώσεως καί ἀγάπης, ὁ ἄνθρωπος αὐτός παραμένει πάντοτε ὁ νικητής, ὅτι ἐπίστευσεν στόν Χριστόν ἄχρι θανάτου καί δέν κατακρίθηκε ὡς ἄπιστος, γι' αὐτό λαμβάνει τόν Χριστόν ὡς ἔπαθλον, δωρεάν, λαμβάνει τήν χαράν τήν ὁποία κανείς δέν μπορεῖ νά τοῦ τήν ἀφαιρέσει.

Καί αὐτό εἶναι τό Πάσχα. Διάβαση ἀπό τήν Αἴγυπτο τῆς ἁμαρτίας καί τῶν παθῶν στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας, τῆς ἀρετῆς καί τῆς χαρᾶς. Διάβαση ἀπό τήν γῆ στόν οὐρανό. Διάβαση ἀπό τήν ἐξορία στήν πατρική ἐστία. Διάβαση ἀπό τά λυπηρά στά χαρούμενα. Διάβαση πρὸς τόν Παράδεισο. Διάβαση πρὸς τόν Χριστό, τήν χαράν ὅλου τοῦ κόσμου. ❖

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ Η ΟΗΤΩΣ ΖΩΗ

Άρχιμ. Παύλου Παπαδόπουλου

Χριστιανική ζωή δέν σημαίνει κατήφεια, σοβαροφάνεια καθωσπρεπισμός, μάτια αύστηρά, βλέμματα κατσουφιασμένα, "πρέπει" και "όχι". Χριστιανική ζωή σημαίνει έλευθερία, χαρά, ένθουσιασμός, πραότητα, ταπείνωση, συγχώρεση, αγάπη...σημαίνει "ΝΑΙ" στην Ζωή, σημαίνει "ΝΑΙ" στην αιώνια ζωή.

Ό χριστιανός Ζει την ζωή για να βρει την Ζωή διαμέσου της χριστιανικής άσκησης ή όποια δέν καλλιεργει την μιζέρια αλλά την πνευματική σπιρτάδα που ό κάθε άνθρωπος θά έπρεπε να έχει. Έάν γίνεται κάτι διαφορετικό (διαμέσου της χριστιανικής άσκήσεως) ό χριστιανός θά πρέπει να εξετάσει τά κίνητρα της άσκησής του τά όποια μάλλον έχουν εγκλωβιστεί στο «γράμμα του νόμου».

Ό χριστιανός θά πρέπει να "γλεντά", εάν είναι έφικτό, κάθε ημέρα, πίνοντας και τρώγοντας Σώμα και Αίμα Χριστού, συμμετέχοντας στο πνευματικό πανηγύρι της Θείας Λειτουργίας, θωπεύοντας τό Άκτιστο και μετέχοντας στην Χάρη.

Η χριστιανική ζωή είναι τό πρότυπο ζωής, είναι ή ζωή διαμέσου της Ζωής και γι' αυτό ό χριστιανός καλείται να Ζήσει την ζωή δηλαδή να ζει έν Χριστώ, να ζει δηλαδή διά του Χριστού και για τον Χριστό, ώστε να γίνει από αυτήν την ζωή αιώνιος μέτοχος της Ζωής. ❖

ἈΠΕΛΠΙΣΜΟΥ ἈΠᾶΣΧΕΙΣ

Σχόλια στό Ε΄ Ἐωθινό (Λκ. κδ΄ 12-35)

π. Κωνσταντίνου Ν. Καλλιανού

Κάθε ἀνοιξη, μέ τόν Ἀσπασμό τῆς Ἀνάστασης, ἀνοίγεται στόν καθένα μας ἡ ἀναπάντεχη εὐκαιρία κατά τήν ἔγκοπο ὁδοιπορία μας "εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἤ ὄνομα Ἐμμαούς"

Μιά ὁδοιπορία κάτω ἀπό τίς συστοιχίες τῶν αἰωνόβιων δέντρων, μέσ' ἀπ' τίς φυλλωσιές τῶν ὁποίων φιλτραρισμένος ραντίζει μέ τίς ἀκτίνες του ὁ ἀνοιξιάτικος ἥλιος τούς δύο μαθητές καί τόν Κύριο, πού ἀσφαλῶς, μήτε ἐκεῖνοι Τόν ἀναγνώρισαν, ἀλλ' οὔτε κι ἐμεῖς. Μέχρι σήμερα...

"Καί ἤγγισαν εἰς τήν κώμην...", σέ ὦρα δειλινή, μέ φωτεινά πολύχρωμα σημάδια νά στολιζοῦν τό στερέωμα. Ἐκεῖνος "προσποιεῖται πορρωτέρω πορεύεσθαι", κάτι πού δέν τό ἐπιθυμοῦν μήτε οἱ Μαθηταί, ἀλλ' οὔτε κι ἐμεῖς.

"Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρός ἐσπέραν ἐστί καί κέκλικεν ἡ ἡμέρα.." Τόν παρακαλοῦμε, κι ἡ φωνή μας ἀνεβαίνει ἀπό τά σπλάχνα μας ὅπως ἡ προσευχή.

"Μεῖνον..."

Νυχτώνει.

Ἐκεῖνος "εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς", ἀλλά καί μαζί μας.

Τώρα πιά δέ φοβόμαστε πού "σκότος ἐγένετο". Ἀναμμένη ἡ λαμπάδα τῆς Ἀνάστασης, τῆς Παρουσίας καί τῆς εὐλογίας Του "ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου", καταλύει κάθε σκοτεινιά, συγνεφιά καί ἄλγος. Κι ἄς ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάληψη. Ἡ Γιορτή μέ τό φτερούγισμα τῆς χαρμολύπης νά γίνεται λόγος Ἀποστολικός, λόγος καί αἶτημα ὄλων τῶν πιστῶν : «Δέσποτα, μή ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δ' οἶκτον ἠγάπησας δούλους σου, ὡς εὖσπλαχνος· ἀλλ' ἀπόστειλον ὡς ὑπέσχου ἡμῖν τό Πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τάς ψυχάς ἡμῶν».

Ἡ Ἀνάληψη λοιπόν, πού μᾶς εἰσοδεύει στήν Πεντηκοστή. Δηλαδή στήν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου. Παναπεῖ, ἐκείνου πού ξέρεи νά μᾶς παραηγορεῖ. Ἀκόμα καί σήμερα..... ❖

ΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ, ΟΛΑ ΔΙΟΡΘΩΝΟΝΤΑΙ!

Άρχιμ. Νίκωνα Κουτσίδα «Μαρτυρίες φωτός»

Πρίν από μερικές δεκαετίες ο μετέπειτα διάσημος γαλλορουμάνος θεατρικός συγγραφέας Εϋγένιος Ίονέσκο επισκέφθηκε για πρώτη φορά τό Άγιον Όρος. Έκεί συνέβη τό έξής περιστατικό, όπως ό ίδιος τό διηγήθηκε σέ συνέντευξή του στό περιοδικό Paris match πρίν από άρκετά χρόνια:

«Είχα γεννηθει σέ όρθόδοξη οικογένεια καί ζούσα στό Παρίσι. Είκοσι πέντε χρονών, γνήσιος νέος τής κοσμικής έποχής του τότε Παρισιοϋ. Μου ήρθε ή ιδέα νά έπισκεφθώ τό Άγιον Όρος λόγω τής θέσης πού είχε -καί έχει βέβαια- ως τόπος άσκήσεως στήν όρθόδοξη Έκκλησία. Καί εκεί, μου ήρθε άκόμη μία σκέψη στό μυαλό: νά έξομολογηθώ. Έπήγα λοιπόν καί βρήκα ένα ιερομόναχο -πνευματικό. Τί του είπα; Τά συνηθισμένα άμαρτήματα ενός κοσμικοϋ νέου πού ζει χωρίς γνώση Θεοϋ. Ο Ίερομόναχος, άφοϋ μέ άκουσε, μου είπε:

-Στόν Χριστό πιστεύεις, παιδί μου;

-Ναί, ναί, λέει ό Ίονέσκο. Πιστεύω, πάτερ. Άλλωστε είμαι βαπτισμένος χριστιανός όρθόδοξος.

-Βρέ παιδάκι μου, του λέει εκείνος ό διακριτικός πνευματικός, πιστεύεις, τό άποδέχεσαι πλήρως, ότι ό Χριστός είναι ό Θεός καί δημιουργός του κόσμου καί δικός μας;

Τά έχασα, λέει ό συγγραφέας. Γιατί πρώτη φορά μέ έβαζε ένας άνθρωπος μπροστά σ' αυτό τό έρώτημα, στό όποιο έπρεπε

νά απαντήσω μέ ειλικρίνεια καί νά πάρω θέση. "Όχι άπλώς άν πιστεύω ότι κάποιος έφτιαξε τόν κόσμο. Άλλά ότι αυτός ό Θεός, ό δημιουργός του κόσμου, έχει νά κάνει μέ 'μένα. Καί έγώ έχω προσωπική σχέση μαζί του! Του άπάντησα:

-Πιστεύω', πάτερ, αλλά βοηθήστε με νά τό καταλάβω καλά αυτό τό γεγονός.

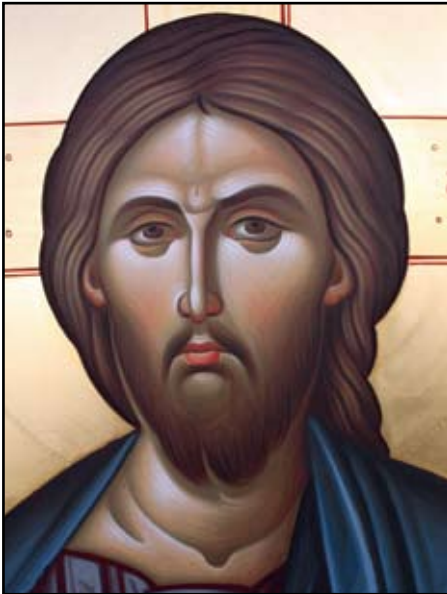
-Άν πραγματικά πιστεύεις, τότε όλα διορθώνονται».

Τό περιστατικό αυτό ύπήρξε ή αίτία τής μεταστροφής του Ίονέσκο, ό όποιος μέχρι τά βαθειά του γεράματα, όντας διάσημος καί περιβόητος, έζησε ως εύλαβής καί βαθειά πιστός όρθόδοξος χριστιανός.

Τά λόγια του άγιορείτη γέροντα «άν πραγματικά πιστεύεις, τότε όλα διορθώνονται» σημαίνουν ότι: ή πίστη στό Χριστό

δέν είναι μία άφηρημένη θεωρία ούτε «λόγια του άέρα».

-Πίστη στό Χριστό σημαίνει άπόλυτη έμπιστοσύνη καί ύπακοή σέ ένα συγκεκριμένο Πρόσωπο, πού είναι ό Δημιουργός καί ό Σωτήρας μου! Είναι έργα συνειδητής μετανοίας καί συνεχούς έπιστροφής στό θέλημα του Χριστού καί στην άγκαλιά του Χριστού, πού είναι ή Έκκλησία Του. ❖

ΜΗΝΗΜΗ ΚΑΙ ΑΝΑΜΗΝΗΣΗ

Ευέλθοντος Πρεσβυτέρου καὶ Μωϋσέως Μοναχοῦ

π. Ἀνδρέα Ἀγαθοκλέους

Στό τρέξιμο τῆς καθημερινότητας, κάποια γεγονότα ἢ πρόσωπα μᾶς ἀναγκάζουν νά σταθοῦμε καί νά ἀναλογιστοῦμε. Γιατί, ἡ μνήμη τους ζωντανεῖ μέσα μας τὴν προσωπικότητά τους δείχνοντάς μας ὁδὸν τελειώσεως.

Ὁ Ἰούνιος μῆνας, στήν ἀρχή καί στό τέλος μᾶς προβάλλει ἀπό φέτος μαζί δύο προσωπικότητες πού ἡ ἀνάμνησή τους μᾶς παραπέμπει στή δυναμική τῆς ἀγάπης, τῆς προσφορᾶς, τῆς θυσίας: π. Ευέλθων Χαραλάμπους καί Γέροντας Μωϋσῆς Ἁγιορείτης. Ὁ πρῶτος ἀναχώρησε ἀπό αὐτό τόν κόσμο στίς 27 Ἰουνίου 2011 καί ὁ δεύτερος τήν 1η Ἰουνίου 2014. Ὁ πρῶτος κληρικός μέσα στόν κόσμο, ἕγγαμος μέ παιδιά, ὁ δεύτερος μοναχός ἐκτός τοῦ κόσμου, στήν ἡσυχία τῆς ἐρήμου. Ξαφνικά ὁ π. Ευέλθων, προετοιμασμένος ἐκ νεότητος ὁ π. Μωϋσῆς. Κοινό γνώρισμά τους ἡ ἀγάπη στό Θεό καί τόν ἄνθρωπο, μέσα ἀπό πόνο μίας ζωῆς.

Ἄν ἀπαριθμήσουμε τίς ἀρετές τοῦ καθενός, μπορεῖ νά φαίνονται ἀκατόρθωτες γιά μᾶς πού παραπαίουμε μέ τά πάνω καί τά κάτω μας, αἰσθανόμενοι τὴν ἀδυναμία μας νά πᾶμε λίγο πιό πέρα. Ὁ πόνος ὅμως πού γνώρισαν καί ἄντεξαν μπορεῖ νά γίνει κίνητρο ἐμπιστοσύνης στό Θεό πού τό ἐπιτρέπει καί μέσο ὑπομονῆς γιά τό δικό μας μικρό ἢ μεγάλο πόνο.

Ἡ δοκιμασία πού δέχτηκε ὁ π. Ευέλθων, νά χάσει αἰφνίδια υἱόν ἐκλεκτόν, ἀλλά καί οἱ ἄλλες κρυφές καί φανερές δοκιμασίες ἀπό τὴν ἱερατική του διακονία τόν κατέστησαν δοχεῖο τῆς Χά-

ριτος, ὥστε κοντά του νά ἀναπαύονται οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ ἀσθένεια τοῦ π. Μωϋσῆ, πού ἀπό νεαρά ἡλικία ἀγόγγυστα σήκωνε, ἀναμένοντας συνεχῶς τό θάνατο, ἔγινε τό μέσο τῶν χαρισμάτων τοῦ λόγου καί τῆς γραφίδας, ὥστε νά γίνει ἕνας νέος διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας καί νά ὠφελήσει πλῆθος κόσμου δείχνοντάς τους ὁδόν σωτηρίας.

Φαίνεται πῶς οἱ δοκιμασίες πού θά δεχτοῦμε στήν πορεία τῆς ζωῆς μποροῦν νά γίνουν τρόποι πού τό Πνεῦμα τό Ἅγιο θά κατοικήσει στή ὑπαρξή μας καί θά μᾶς καταστήσει, ἐν ἀγνοίᾳ μας, σημεῖα Θεοῦ ζῶντος καί ἀγαλλίασης.

Φέρνοντας στή μνήμη μου τούς δύο πατέρες, πού γνώρισα φιλικά καί ἀγάπησα πνευματικά, αἰσθάνομαι τήν εὐλογία τῆς παρουσίας τους καί τό προσωρινό τῆς ζωῆς μου. Ἀξιοποίησαν τά χρόνια τῆς ζωῆς τους, πορεύτηκαν μέ ὑπομονή καί πίστη καί ἀγάπη «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτή Ἰησοῦ». Ἐφυγαν γιά τήν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, τήν αἰωνιότητα πού πόθησαν καί ἀγωνίστηκαν νά κατακτήσουν μέσα ἀπό ὅσες δυσκολίες ὁ Κύριος καί Θεός τους ἐπέτρεψε νά ζήσουν, ἀφήνοντάς μας τή βεβαιότητα τῆς ἀγάπης Του.

Τελικά, σημασία δέν ἔχει νά ζήσουμε σ' αὐτό τόν κόσμο ἀλλά πῶς θά ζήσουμε. Οὔτε, βέβαια, τί ἔργα θά κάνουμε ἀλλά τό κίνητρο πού τά κάνουμε, ἡ ὑπομονή πού δείχνουμε στίς δοκιμασίες, ἡ πίστη πού ἔχουμε στό Θεό, ἡ ἀγάπη καί ἡ συγχωρητικότητα στούς γύρω μας. Γιατί αὐτά μᾶς ἐνώνουν μέ τό Χριστό ὡς νικητή τοῦ θανάτου καί τότε καί γιά μᾶς ὁ θάνατος νικιέται. Γι' αὐτό γίνεται τότε ἀληθινό καί οὐσιαστικό τό «ἐάν τε ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν τοῦ Κυρίου ἐσμέν». Ὅπως ἔγινε μέ τή βιοτή τους καί γιά τά πιό πάνω σημαντικά ἐκκλησιαστικά πρόσωπα τῶν ἡμερῶν μας. ❖

ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΣΙΩΠΗ & ΛΟΓΟΣ

π. Ανδρέα Ἀγαθοκλέους - Ἔκδοση Ἰ. Ἠσυχαστηρίου Ἁγίας Τριάδος

Β' ἔκδοση βελτιωμένη καί ἐπαυξημένη.

Ἦ ὑτὸς ὁ λόγος πού χαράσσεται πάνω στό λευκό χαρτί τοῦ βιβλίου, σιωπηλά σέ κρατᾶ καί δέν σέ ἀφήνει νά τόν προσπεράσεις γρήγορα. Ἔχει πολλά νά σοῦ πεῖ. Φθάνει ἐσύ νά ἔχεις τήν διάθεση νά ἀκούσεις. Ἀλλά γιά νά ἀκούσεις πρέπει πρῶτα νά σιωπήσεις. Ὅχι μόνο νά σιωπήσεις νά μιλάς, ἀλλά νά σιωπήσει καί ἡ καρδιά

σου νά μιλά. Διότι ἡ καρδιά μας μιλά. Μιλά, ὅταν πνίγεται μέ τά χίλια δυό καθημερινά ζιζάνια τῶν μεριμνῶν χωρίς νά ἡσυχάζει ποσῶς.

Ἔτσι λοιπόν πρέπει νά ἀφιερώνουμε χρόνο γιά νά σιωποῦμε ἀπό ὅλα τά ἐπίγεια καί νά χαρίζουμε λίγο χρόνο στόν ἑαυτό μας γιά τά ἐπουράνια, γιά νά ἀκούσουμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἀκούσουμε τόν λόγο τοῦ λευίτη πού θέλει νά μᾶς δώσει λόγον Θεοῦ. Αὐτός ὁ λόγος τοῦ π. Ἀνδρέα, προσφερόμενος καί διαδιδόμενος στόν καθένα, παραμένει ἐπικαιρος μέσα στήν καθημερινότητα πού περνᾶς, καθώς σέ διδάσκει τό μυστήριον τῆς αἰωνιότητος. ❖

**Ἀπό τόν πρόλογο τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Λήδρας
κ. Επιφανίου, Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαχαίρα**

ΛΟΓΟΙ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Εχει μεγάλη αξία ή προσευχή, όταν έπεκτείνεται και σέ ανθρώπους πού δέν έχουν γιά μᾶς καλή γνώμη. Δυνατόν νά μᾶς ἀντιπαθοῦν εἴτε ἀπό ἄγνοια εἴτε γιατί ζοῦν μακριά ἀπό τόν Θεό. Καί ὅχι νά λέει κανείς δυό λόγια, ἀλλά μέ τήν καρδιά του, μέ πραγματική ἀγάπη. Ὁ πιστός πού φεύγει ἀπό αὐτήν τήν ζωή, πόση χαρά νιώθει γιά τό ὅτι προσευχόταν γιά κάποιον πού δέν τοῦ φέρθηκε καλά...! ❖

Ελεημοσύνη δέν εἶναι μόνο νά δώσεις ἕνα κομμάτι ψωμί. Ἐλεημοσύνη εἶναι νά πῆς καί μία κουβέντα καλή. Ἐκείνη θά μείνει περισσότερο. Τό ψωμί θά τό φάει, πάει. Μιά κουβέντα σωστή, καλή, πού θά πῆς μέ τήν ἀρετή σου, μέ τήν ἀγιότητά σου, αὐτή θά μείνει. Αὐτή ἀποτελεῖ ὑπέροχη ἐλεημοσύνη. ❖

π. Ειλέθων Χαρολάμπους

Χειμών δεινός ἐν μέσῳ καύσωνι,
ἀδελφοί καὶ πατέρες, παρὰ τῶν λίμνιν,
ὡς ἔλαια κατὰ φορτῆς, κόπων ἑυαχρητικῶν,
ἠρπάξῃ ὁ ἅγιος λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου
διὰ τὸ οὐρανόθεν θειοδωτήριον
ἐνθα κίχλος ἀεὶ ἔορταζόντων.

Παπαδάσκαλε δείρωντε, ἱεραγώστοχε κρυφῆ
πνευμένη διδάχτε, ἀλλοιύοντα πρόεβουλα
μυστικῆ φιλάνθρωπε, ὑπομοιρικῆ πατέρα.

Ἡρώδης ἔνωρίς, χαράματα, εἰ μὴδ ἴζη μου
νὰ μὴ σὲ τρώξῃ ἢ μπόρα πού ἔρχεται
νὰ μὴ σὲ ἀλλοιώσῃ ἢ καμὶα πού ἦθε,
διήχθης τὴ γῆ ἀδύρνωτα, εὐεργετῶν συνεχῶς
ἐπὶ χιτῆς δάκρυα φίλων καὶ ἰδικά σου
ἐκχάσες μετὰ κλαίωντων πάντοτε
ἀχαθῆ, σερνῆ, χνύγιε, φίλε καὶ ἀδελφε
φιλαθωνίτη, φιλάχαθε καὶ φιλάριε
παπα- Εὐέλθοντα δίκαιε καὶ ἄγιε.

Δέν μπορούμε νὰ σὲ ἀνομιώσουμε
γιατὶ ἢ καθαρότητα τῶν βιωμάτων σου
χάμπη σὸν ἕναυ κυριακῶς ἡγίος
καὶ σὸ μακρυνὸ κελί μου, ἀδελφοί καὶ πατέρες.

Μοναχὸς Μωυσῆς Ἀγιορείτης

